

Интервю на Whiplash с Anders Friden от In Flames

In Flames винаги са били сред онези банди, които непрекъснато търсят нови хоризонти в музиката си. Още от дебюта "Lunar Strain" та чак до актуалния "Sounds of the Playground Fading" шведският квинтет винаги е провокирал както собствените си възможности, така и феновете си. Успехите по пътя са само доказателство, че направените избори са правилни. А когато в първите години на настоящото хилядолетие новата американска вълна върна метъла на мода, In Flames бяха цитирани като едно от основните влияния. Перфектното олицетворение на израза "лидери, а не последователи".

Тазгодишният албум е десети в дискографията на шведите и първи без един от основните композитори и основатели - китаристът Jesper Stromblad, с когото групата се раздели заради неговата пристрастеност към алкохола. Явно, че и това препятствие е преодоляно, защото от юни досега "Sounds of the Playground Fading" получава възторжени оценки от редица медии, а In Flames са на прага на поредното си турне. И на третото си гостуване у нас по покана на "Loud Concerts". Все причини, които бяха достатъчен повод да потърсим вокалиста на петорката Anders Friden.

Metal Katehizis: Здравсти, Anders. Приятно ми е да те чуя. Турнето ви започва след няколко дни и предполагам, че репетирате доста?

Anders Friden: Всъщност не, ха-ха. Не се претоварваме - знаем си материала достатъчно добре.

На 30 септември ще бъдете в България за трети път, така че е неизбежно да те попитам какво сте ни приготвили този път?

Ще трябва да изчакате и да видите. Ще има както стари песни, така и доста от най-новите ни. Определено очакваме с нетърпение шоуто, защото предните пъти си прекарахме супер, а и феновете бяха много емоционални и отдадени.

Когато бяхте тук през 2009-а, шоуто беше едно от първите ви с Niclas Engelin на китарата. Тогава той изглеждаше малко несигурен. Сега, две години по-късно, как се чувства той като част от In Flames? Ти и останалите от бандата успяхте ли да свикнете с него?

Ние се познаваме от много отдавна, още от ранните години на Гьотеборгската сцена (началото на 90-те). Да бъде част от In Flames не е нещо странно за него. От друга страна ние (останалите от бандата) имаме край себе си приятел, както и трябва да бъде в една група. Niclas просто пасва

чудесно - имаме сходно чувство за хумор, той е много приятен и искрен човек и, не на последно място, е великолепен китарист, който стои добре на сцената.

Понеже поводът за това интервю е предстоящият ви концерт, нека те попитам следното: имате ли някакви специални ритуали, преди да излезете пред публиката?

Не - нямаме. Просто си седим в съблекалнята, слушаме музика, удряме по някоя и друга бира... Не ни "гони" сценична треска, опитваме се да сме отпочинали и спокойни преди концерта. Единствено Niclas и Bjorn посвирват понякога на китарите си, но общо взето това е всичко. Няма откачени ритуали и странни упражнения - излизаме и правим това, което правим най-добре.

На настоящото си турне ще бъдете с Noctiferia (на първата част от обиколката) и с Trivium, Ghost, Rise to Remain и Insense (на втората). Какво е мнението ти за тези банди?

Точни хора са. С повечето от тях сме се засичали и преди, някои познаваме по-добре от други... Ноемврийският лайнъп е наистина убийствен - силни и разнообразни групи, в които всеки ще намери по нещо за себе си, а това винаги е важно за публиката.

In Flames неизменно са сред онези банди, които не спират да се развиват. Докато слушам "Sounds of the Playground Fading", сериозно се замислям над идеята, че вие просто не сте способни да сбъркате, защото, независимо от експериментите, винаги вадите много силни албуми. Има ли някаква ключова формула за това?

Благодаря, ха-ха. Формула няма, просто това сме си ние. Пишем музиката, която искаме. Каквото ни дойде в главите или излезе изпод пръстите ни, се превръща в музика на In Flames. Смятам, че е много важно да вярваш в собствените си възможности, а не да се опитваш да бъдеш нещо, което не си. Най-хубавото при нас е, че хората харесват това, което творим. Не ме разбирай погрешно, но ние никога не сме се стремили да бъдем обичана банда - ако си фен - супер, но ако не ни харесваш, то тогава на мен не ми пука. Разбираш какво имам предвид, нали?

Естествено. Между другото на мен винаги ми е било интересно следното: феновете ви са хората, които са "виновни" да сте това, което сте днес. Но старите фенове винаги ще искат да се върнете към корените си, а от друга страна е нормално вие като музиканти да искате да се развивате. Има ли баланс между тези две гледни точки? Търсите ли такъв изобщо?

Хммм... Аз се интересувам от мнението на феновете, но не са те хората, които пишат музиката и които обикалят по турнета... Те ни гледат от време на време на концерти или пък слушат даден албум, писан по-рано. Не мога да се съглася с твърдението, че всички фенове биха искали да се върнем към старите си неща. Ето - една огромна част от онези, които ни харесват, са почитатели на по-новите ни албуми. Друга част предпочитат първите ни записи. Мисля, че когато си истински фен на определена група, би трябвало да оценяваш нещата, които тази банда прави. Естествено, не е задължително да ги харесваш, но най-малкото би трябвало да оценяваш усилията на музикантите. Ние не можем да пишем музиката си за определен човек - пишем я така, че на нас да ни харесва и се надяваме, че ще допадне на останалите. Ако всеки един наш фен трябваше да дава мнение каква музика да свирим, то ние никога нямаше да сме способни да запишем албум, защото щеше да има хиляди и хиляди, които да ни казват какво трябва да направим...Пък и как би могъл да напишеш нещо, което всички да харесат? Невъзможно е.

Албумите ви от "Come Clarity" насам имат доста добри продажби в Щатите. Усетихте ли ефекта от това върху бандата?

Не, пък и не ми пука чак толкова за продажбите. Споменах преди малко за нашето виждане за собствената ни музика. Това, че много хора си купуват дисковете ни, е страхотно, но то не ни променя. Вярно е - светът край нас се променя, но нашият подход към това, което правим, си остава същият. Комерсиалният успех може да го има днес, а утре да го няма, но наистина не са много шведските банди, които получават признание в Щатите. Конкретно за нас, предполагам, причината е, че имаме определен специфичен стил и звучене. Но ние не сме шведска банда, която се опитва да се "поамериканчи". По-скоро смятам, че американците ни харесват такива, каквито сме.

Още едно доказателство за това е, че голяма част от бандите от NWOAHM бяха повлияни от In Flames. "Sounds of the Playground Fading" обаче е първият ви албум без Jesper Stromblad в състава. Как беше настроението в студиото, след като единият от основателите на бандата вече не беше "на линия"?

Чувствахме се перфектно. Преди имаме тежки години, в които се борихме с алкохолната зависимост на Jesper. Той е наш добър приятел и ние го обичаме, но просто се стигна до момент, в

който вече не можехме да работим заедно. Когато пътищата ни трябваше да се разделят, на нас ни беше кофти, защото той ни е близък, обаче от музикална гледна точка сегашното положение е значително по-добро. Сега можем истински да се фокусираме върху творческия процес и настроението в студиото беше отлично.

Според мен "Sounds of the Playground Fading" се е получил по-мрачен в сравнение с "A Sense of Purpose".

Не го усещам така, не чувам тази мрачна страна, за която говориш. Намирам новия ни диск за... не, не бих използвал думата "позитивен", разбира се, но със сигурност по-"светъл", съпоставен с предходния. Но пък е готино, че ти мислиш по друг начин, тъй като това е едно от нещата, които обожавам по отношение на музиката - че всеки може да има своя перспектива, която не е нито абсолютно правилна, нито абсолютно погрешна. Всеки чува нещата по свой начин. Ако се върна на предходния въпрос, то бих добавил, че в албума няма нищо, писано с мисълта за Jesper, така че каквото и да е звученето на материала, то по никакъв начин не е свързано с него.

А трябва ли заглавието да бъде възприемано като метафора, свързана с израстването?

Не. Всъщност - и да, и не... Когато правихме албума, гледах едно предаване по телевизията, в което се говореше, че по света има много малко места, до които човешката ръка не се е докоснала. Ние, хората, сме така устроени, че непрекъснато взимаме, взимаме, взимаме, докато не изчерпим съответния ресурс и след това се прехвърляме на следващия. Сякаш всичко това ще трае вечно. А какво би станало, ако получим недвусмислен знак, че примерно след пет години всички ще умрем и светът, какъвто го познаваме, ще спре да съществува? Дали ще променим начина си на живот? Дали ще променим начина, по който се държим един към друг? Или пък ще изживеем времето си на пълни обороти, защото така или иначе това ще бъде Краят? Всички тези въпроси, които произтичат от споменатата хипотетична ситуация, се превърнаха в основно вдъхновение за албума. Касае ли израстването? Да, но не в смисъла на детското порастване.

В албума има две доста различни песни на фона на останалите - "The Attic" и "Jester's Door". Би ли споделил малко повече подробности за тях?

Когато писахме този албум, за пръв път се замислихме сериозно за реда на песните в диска. Обикновено правим демо и след това запазваме подредбата на песните от него в крайния продукт. Сега обаче решихме "Sounds of the Playground Fading" да бъде с повече динамика и се нуждаехме от няколко по-бавни парчета някъде в средната част на албума. Те трябваше да намалят темпото и да позволят на останалите песни да блеснат, да изпъкнат повече. "The Attic" беше написана, след като чух Bjorn, който си просвирваше някаква мелодия на китарата и му предложих да направим едно

много атмосферично парче, тъй като в главата ми се въртеше идея за текст с призраци. Общо взето така стигнахме до крайната реализация, която е доста различна от всичко, което сме правили в миналото.

Що се отнася до "Jester's Door"... Тогава бях в студиото с един семплър и тръгнах да обикалям из помещението, записвайки различни звуци с микрофона си. За нула време се оказах с няколко реда текст, който обаче не виждах как би могъл да се превърне в песен с куплети и припев... Имах усещането, че мога да напиша и повече, но накрая реших, че ще е по-добре да го включим в албума като прелюдия, която да е един вид благодарност към всички наши фенове. Защото не бих могъл да кажа "благодаря" на всеки поотделно, но пък с "Jester's Door" посланието ще достигне до всеки, който слуша диска и който ни е подкрепял през всички тези години.

Медиите непрекъснато се опитват да вкарат групите в някакви стилови рамки. С последните ви три-четири албума обаче определението, което е възприето за In Flames - мелодичен дет метъл, - започва да губи смисъл. Ти как би дефинирал музиката, която свирите?

Метъл... Често казано, не ми пука особено за стиловете. За мен има два типа музика - добра и лоша. И мисля, че ние попадаме по-скоро в категорията на добрата музика, ха-ха-ха.

Ха-ха - определено. А ако трябва да избереш един албум от разнообразната ви дискография, за да запознаеш някой, който никога не е слушал музиката на In Flames, на кой диск би се спрял?

Смятам, че новият е добра комбинация от всичко, което сме правили. Вътре може да се чуе както актуалното ни звучене, така и ясно да се долови отзвук от по-стария ни материал. Така и бих искал да ни слушат хората - когато дойдат на концерт, да могат да проследят историята на In Flames назад, чак до самото начало. И да бъдат провокирани да чуят старите ни албуми. Защото днес ние не звучим по същия начин - всеки албум се различава малко или много от тези преди него. Но нашата си енергия - и мелодиите, и агресията - винаги са си там.

Докато си говорим за прехода от албум към албум, ми мина през главата да те питам дали случайно имаш идея как ще звучи следващият ви диск?

Heeeee, нямам. "Sounds of the Playground Fading" излезе едва преди три месеца и оттук насетне предстои турне, след това идва концертното лято на 2012-а, така че поне 3-4 години няма да има нов албум на In Flames.

Понеже предвидените ни минути изтичат, един последен въпрос за това интервю, който отново ще е свързан с концерти. Като фен, ако трябва да избереш да присъстваш на концерта на коя да е банда, коя би избрал?

Нямам точен отговор. Аз слушам толкова разнообразна музика и съм гледал толкова много групи на живо... Виж, ако мога да избира наистина коя да е банда, то тогава бих се върнал няколко декади назад, за да гледам някой от първите концерти на Black Sabbath в началото на 70-те. Или пък Thin Lizzy с Phil Lynott. Или The Doors и Jimi Hendrix. Що се отнася до актуалните групи, нямам конкретно мнение - няма такава, която да желая да видя повече от някоя друга.

За финал ще те помоля да кажеш няколко думи за всички български фенове, които ще прочетат това интервю.

Благодаря на всички, които са си купили новия ни албум. Благодаря на хората, които харесват нашата музика, независимо дали става въпрос за даден период, за даден албум или дори само за определена песен. Надявам се, че ще дойдат да ни гледат в София и се надявам, че ще можем да се срещнем с възможно най-много от почитателите си.